

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

18 januari 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de overheveling van arbeid voor personen met een handicap van het beleidsdomein Welzijn en Volksgezondheid naar het beleidsdomein Werkgelegenheid

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de IVA zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie Welzijn en Volksgezondheid

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de infrastructuur van de buitenschoolse kinderopvang

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de problemen bij de werking van CLB's

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het tekort aan Nederlandstalige kinderopvang in Brussel

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de kinderopvang in Brussel

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het lokaal sociaal beleid in Brussel

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de toepasbaarheid van het decreet lokaal sociaal beleid in Brussel

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het tekort aan doventolken in de sector Welzijn, de uitbreiding van doventolken naar het beroepsonderwijs en de erkenning van schrijftolken

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het grote aantal Belgen met een te hoog cholesterolgehalte

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Dinsdag 18 januari 2005

Voorzitter: de heer Luc Martens

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 15.00 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de overheveling van arbeid voor personen met een handicap van het beleidsdomein Welzijn en Volksgezondheid naar het beleidsdomein Werkgelegenheid

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de overheveling van arbeid voor personen met een handicap van het beleidsdomein Welzijn en Volksgezondheid naar het beleidsdomein Werkgelegenheid.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, we hebben op het onderwerp van mijn vraag al gealludeerd bij de bespreking van de beleidsnota. In het kader van het Beter Bestuurlijk Beleid besliste de vorige Vlaamse Regering om de beroepsopleiding, de omscholing en de herscholing van personen met een handicap en de subsidiëring van de werkgelegenheidsmaatregelen voor personen met een handicap over te hevelen naar het beleidsdomein Economie, Werkgelegenheid en Toerisme. Of dat in de praktijk een meerwaarde heeft, zal nog moeten blijken, maar in theorie valt er wel iets voor te zeggen.

Terwijl de toeleiding naar de beschutte werkplaatsen in het verleden door het Vlaams Fonds gebeurde, zal ze nu door de VDAB gebeuren. Sommigen vrezen dat de huidige doelgroep van het Vlaams

Fonds verloren zal gaan in de ruimere doelgroep van de arbeidsgehandicapten. Het Vlaams Parlement nam een resolutie aan betreffende de overheveling van arbeid van het beleidsdomein Welzijn naar het beleidsdomein Werkgelegenheid, waarbij het de regering vroeg erover te waken dat de herkenbaarheid en de samenhang van de doelgroep behouden zouden blijven.

Op 12 oktober 2004 keurde het dagelijks bestuur van de SERV een aanbeveling goed inzake de uitdagingen voor de sector op het vlak van aangepaste tewerkstelling. De SERV beklemtoonde dat het belangrijk is op korte termijn duidelijkheid te scheppen over de toeleidingsprocedure en de concrete criteria inzake vergunning, erkenning en subsidiëring van beschutte werkplaatsen. Daarnaast wordt gevraagd te voorzien in een raadgevend comité in het subsidieagentschap, zodat het middenveld zijn rol kan opnemen.

In zijn resolutie vroeg het Vlaams Parlement de vorige regering overigens te onderzoeken hoe de organisaties in deze sector kunnen worden betrokken bij de raadgevende organen van het Beter Bestuurlijk Beleid. Ook werd gevraagd dat de sectoren maximaal betrokken zouden worden bij het opstellen van een toekomstige beleidsvisie, zodat daar in de sector een groter draagvlak voor kan ontstaan en alles op elkaar kan worden afgestemd.

Het Vlaams Parlement onderschreef de vraag om een gebruiksvriendelijke oplossing aan te reiken aan personen met een handicap die een beroep doen op zorg en op werkgelegenheidsondersteuning. In het bijzonder werd gewezen op de ontwikkeling van een geïntegreerd loket, onder meer met betrekking tot een eenvormige multidisciplinaire indicatiestelling.

Dehaene

Mevrouw de minister, in welke mate werd reeds geanticipeerd, in het licht van de eerder aangenomen resoluties, op de overheveling van deze bevoegdheid? Hoe wordt vermeden dat de deskundigheid op het vlak van de professionele integratie van personen met een handicap verloren gaat?

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de heer Dehaene legt terecht het accent op het feit dat gewest- en gemeenschapsbevoegdheden soms hand in hand gaan, maar soms ook moeizaam samengaan. Mevrouw de minister, in het bijzonder met betrekking tot de Brusselse context hoop ik dat uit uw antwoord zal blijken dat er plaats is voor de Vlaamse Brusselaars die een beroep doen op dit soort overheidsdienst.

Een en ander onderbrengen bij het beleidsdomein Werk komt neer op het hanteren van een gewestelijke logica. Dat is vanuit sommige opzichten uiteraard begrijpelijk, maar er is ook de gemeenschapsgebonden realiteit dat het om personen met een handicap gaat. De Brusselse personen met een handicap die een beroep willen doen op de bestaande dienstverlening vormen dan een bijzonder geval. Ik hoop dat u daar aandacht voor zult hebben.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de minister, ik sluit me aan bij de vraag van de heer Dehaene. Er moet dringend een beslissing worden genomen in deze discussie die intussen 2 jaar aan de gang is. De discussie is begonnen tijdens een rondetafelconferentie in december 2002 waarop ik zelf aanwezig was. Heel wat organisaties op het terrein en personen met een handicap wachten op een beslissing. Zij weten niet wat ze kunnen verwachten. Er moet dan ook duidelijkheid komen: goed besturen betekent ook goed plannen.

Er moet ook duidelijkheid komen over de vraag wat er zal gebeuren met de tegemoetkomingen zoals de Vlaamse Inschakelingspremie en met CAO 26. Veel organisaties zijn afhankelijk van die premies. Indien die worden verminderd of afgeschaft, zullen bepaalde organisaties in financiële moeilijk-

heden komen en mensen moeten ontslaan. Als er veranderingen komen, moet een overgangperiode worden ingelast.

Momenteel is er discussie over de vraag of de definitie van arbeidsgehandicapte ruim of eng moet worden bekeken. Binnen een ruime opvatting is een groter budget vereist. De vraag is natuurlijk of die middelen voorhanden zijn. Ook allochtonen hebben vaak problemen om een job te vinden en zouden eventueel ook onder die regeling kunnen vallen. De term arbeidsgehandicapte moet met de nodige voorzichtigheid worden omschreven zodat de mensen met een handicap als doelgroep niet worden vergeten.

Het verschil tussen mensen met een handicap en andere mensen is dat mensen met een handicap nood hebben aan een aanpassing. Voor werkgevers is er een bepaalde drempel om mensen met een handicap in dienst te nemen. Bij de andere doelgroepen is veeleer een mentaliteitswijziging vereist. Binnen het departement Werkgelegenheid moet een specifiek doelgroepenbeleid worden uitgetekend. Iedere doelgroep heeft immers andere noden. Niet alles kan onder dezelfde noemer worden gevat.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik sluit me aan bij de opmerking van de heer Vanackere. De overheveling van een beleidsdomein dat voornamelijk een gemeenschapsbevoegdheid is met gedeeltelijk gewestbevoegdheden, naar een domein dat voornamelijk een gewestbevoegdheid is, hoeft niet te betekenen dat de aard van de bevoegdheid verandert. Voor de Brusselaars is het essentieel dat het voortbestaan van deze initiatieven niet in het gedrang komt.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de beslissing over de overheveling is niet alleen genomen door de Vlaamse Regering. Er zijn terzake drie decreten goedgekeurd door het Vlaams Parlement, meer bepaald het decreet van 7 mei 2004, het oprichtingsdecreet van het extern publiek agentschap VDAB en het oprichtingsdecreet van het Subsidieagentschap Economie en Werkgelegenheid (SAEW).

Tijdens de vorige legislatuur is in het parlement uitgebreid gedebatteerd over de opportuniteit van

Vervotte

deze overheveling. Ik herhaal dan ook enkel de basisgedachten.

Ten eerste is er de inclusiegedachte om een geïntegreerd tewerkstellingsbeleid uit te stippelen. Een tweede basisgedachte is om vanuit één gemeenschappelijke beleidsvisie, de voorzieningen die actief zijn op de economische en tewerkstellingsmarkt, nauwer te laten aansluiten bij het normaal economisch circuit, en voor deze werknemers betere kansen te creëren tot doorstroming naar dit circuit. Daarom werd de dienst voor de beschutte werkplaatsen overgeheveld naar het SAEW.

De bekommernis dat de doelgroep niet mag verdrinken in de grotere groep van arbeidsgehandicapten en dat de inspanningen niet enkel mogen gaan naar de gemakkelijke groepen, is volledig terecht. Bovendien moeten we erover waken dat de knowhow die bij het Vlaams Fonds is opgebouwd, niet verloren gaat.

In de juridische teksten over de overheveling is daar rekening mee gehouden. Zo bepaalt artikel 19 van het decreet tot oprichting van de EVA VDAB: 'Tussen de entiteit binnen de Vlaamse overheid die instaat voor personen met een handicap en de VDAB wordt een samenwerkingsovereenkomst gesloten met als voorwerp de erkenning en de monitoring van de ingeschreven erkende personen met een handicap'. Jaarlijks zal hierover een evaluatierapport worden opgesteld dat zal worden voorgelegd aan de SERV.

Op 2 december 2003 werd een platformtekst opgesteld tussen de Vlaamse Regering en alle betrokken partners. Op basis van deze tekst werden overlegorganen opgericht. Sedert begin 2004 is een overlegorgaan werkzaam, met afgevaardigden van de VDAB, het Vlaams Fonds, de ATB, de CBO en de CGVB. Daarin bespreekt men onder meer de doelgroepbewaking van de personen met een handicap in het tewerkstellingsproces, het eenloket-principe, het tijdsfad van integratie in de VDAB, enzovoort.

In maart 2004 werden de eerste gesprekken opgestart tussen de VDAB, het Vlaams Fonds, de administratie Werkgelegenheid, de beschutte werkplaatsen en de sociale werkplaatsen. Ook hier kwamen onderwerpen aan bod die in het verlengde liggen van de resolutie van 9 juli 2002.

Deze besprekingen moeten uitmonden in duidelijke afspraken die zullen worden geformaliseerd en die moeten tegemoetkomen aan de bekommernissen uit de resolutie. Ook de elementen die Brussel betreffen, zullen binnen die werkgroepen worden besproken. De beslissing van de overheveling is gekoppeld aan het BBB. Daarbij willen we zoveel mogelijk rekening houden met de inclusiegedachte. We zullen dit dossier nauwkeurig opvolgen zodat aanpassingen mogelijk zijn indien een aantal zaken over het hoofd zouden worden gezien. Bovendien zal de kennis uit het verleden op die manier niet verloren gaan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de IVA zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie Welzijn en Volksgezondheid

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de IVA zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie Welzijn en Volksgezondheid.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mevrouw de minister, op 26 maart 2004 heeft de vorige Vlaamse Regering beslist dat er een IVA Inspectie Welzijn en Volksgezondheid wordt opgericht. Het agentschap moet alle instanties en voorzieningen controleren die betrokken zijn bij welzijn en volksgezondheid.

Er is ook beslist dat bij dit agentschap geen raadgevend comité wordt ingesteld. Dat is vreemd, want een goede inspectie is immers pas mogelijk na overleg met de sector.

Mevrouw de minister, is de afwezigheid van rechtspersoonlijkheid bij een IVA onverzoenbaar met de aanwezigheid van een raadgevend comité? Staat de afwezigheid van een raadgevend comité bij het IVA Inspectie Welzijn en Volksgezondheid niet op gespannen voet met het streven naar een modern inspectiemodel?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het kaderdecreet bestuurlijk beleid bepaalt dat de Vlaamse Regering pas tot de instelling van een raadgevend comité overgaat als het bijdraagt tot de kwaliteit van de beleidsuitvoering en de operationele beleidsvoorbereiding van het agentschap. De instelling van een raadgevend comité is dus niet de algemene regel. Bij het agentschap Inspectie Welzijn en Volksgezondheid werd dan ook geen raadgevend comité ingesteld.

Hoewel overleg met het middenveld zeer waardevol en noodzakelijk is, moeten de inspectiediensten onpartijdig en onafhankelijk kunnen functioneren.

De kernactiviteit van het agentschap bestaat uit het controleren, toetsen en checken van de dagelijkse werking van een voorziening. Dit gebeurt in hoofdzaak op basis van vaststellingen over deze concrete werking. Deze informatie wordt dan vergeleken met de geldende normen. Deze taak is duidelijk te onderscheiden van de beleidsvoorbereidende en beleidsuitvoerende opdrachten van de andere entiteiten van het beleidsveld.

Het agentschap focust op het toezicht en op de concrete werking van voorzieningen en brengt hierover verslag uit. Het zal geen voorstellen van beslissingen nemen in verband met vergunningen, erkenningen, attesteringen of subsidiëring. Deze dossiers worden opgevolgd en beheerd in de andere entiteiten van het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Deze entiteiten vormen als het ware de interne klanten van het agentschap Inspectie.

Ik vertrouw erop, maar zal er ook op toezien dat de praktijk van overleg wordt bestendig in het agentschap Inspectie Welzijn en Volksgezondheid. Bij het sluiten van de beheersovereenkomst met de leidend ambtenaar van dit agentschap zal ik bijzondere aandacht schenken aan het overleg met het middenveld. Dit overleg moet echter sectorspecifiek worden georganiseerd zodat alle belanghebbende partners daarbij kunnen worden betrokken en sectorspecifieke adviezen kunnen worden geformuleerd.

Ook tijdens het overleg dat ikzelf heb met het middenveld, komt de werking van de inspectie regelmatig aan bod.

Binnen het kader van zijn operationele autonomie moet het agentschap permanent werken aan de optimalisering en vernieuwing van zijn dienstverlening. Nieuwe werkvormen en afspraken zullen precies door de sterke aanwezigheid van de inspecteurs op het werkveld snel kunnen worden omgezet in aangepaste inspectiemodellen. Doordat de nu verspreide inspectiediensten worden samengebracht in één agentschap zal de ontwikkeling van dergelijke modellen en methodes trouwens versnellen. Alle aanwezige ervaring en knowhow wordt immers bijeengebracht binnen een enkele organisatie.

Ik wil ook verwijzen naar de waarden die de basis vormen voor de uit te werken inspectiemodellen. Voorop staan objectiviteit, betrouwbaarheid en transparantie. Daarvoor moeten de definities van de normen, richtlijnen en evaluatieprocedures eenduidig worden opgesteld en gecommuniceerd. De inspecteurs moeten zich tijdens de inspectie onpartijdig en onafhankelijk opstellen, en ze moeten deskundig zijn in hun vak. Tot slot moet het agentschap in de verslaggeving zorgen voor een maximale transparantie naar de voorzieningen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de infrastructuur van de buitenschoolse kinderopvang

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Vanderpoorten tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de infrastructuur van de buitenschoolse kinderopvang.

Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, in november 2003 werd een nieuw besluit van de Vlaamse Regering goedgekeurd dat werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 10 december 2003. Het gaat hoofdzakelijk over de normen voor de preventie van brand in erkende initiatieven voor buitenschoolse opvang. In heel wat steden en gemeenten zijn nochtans erkende initiatieven ondergebracht

Vanderpoorten

in bestaande gebouwen waarvan de oorspronkelijke doelstelling vaak totaal verschillend was. De normen in de nieuwe regelgeving zijn grotendeels overgenomen uit het koninklijk besluit van 7 juli 1994 dat de basisnormen voor nieuw op te richten gebouwen bepaalt.

Volgens de nieuwe regelgeving worden meerdere – en naar verluidt strenge – voorschriften in de federale basisnormen voor nieuwe gebouwen ook van toepassing op bestaande gebouwen die voor buitenschoolse kinderopvang in gebruik worden genomen. In sommige gevallen wordt het zo goed als onmogelijk om een bestaand gebouw conform te maken met de nieuwe voorschriften. Heel wat buitenschoolse opvanginitiatieven kunnen in moeilijkheden komen, en aanpassingen kosten heel veel geld. Er is weliswaar een overgangsfase van vijf jaar bepaald, maar op termijn moeten die aanpassingen er hoe dan ook komen.

Mevrouw de minister, handhaaft de regering de regelgeving, ondanks de reacties die ondertussen zijn binnengelopen? In het besluit is een afwijkingsprocedure opgenomen. Ik weet niet of die vandaag al wordt toegepast en of er al afwijkingen zijn toegestaan. Er wordt me verteld dat een gelijkaardig probleem aan de orde is in verband met de minicrèches. Er zou geen advies zijn gevraagd aan de Hoge Raad voor Brand en Ontploffing die dat nochtans toch moet doen voor dat soort initiatieven. Als er geen bijsturing komt, zou het wel eens kunnen gebeuren dat veel gemeenten overschakelen naar een opvang in scholen. Ik heb daar zelf geen problemen mee, hoewel dat dan zou gebeuren op basis van een andere visie dan degene die aan de basis van het huidige beleid ligt. Wat is uw visie op deze zaak?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de normen voor de preventie van brand in erkende initiatieven voor buitenschoolse opvang gaat inderdaad uit van de federale basisnormen voor nieuw op te richten gebouwen. De Vlaamse Gemeenschap kan bijkomende voorschriften uitvaardigen en kan de federale normen ook van toepassing maken op bestaande gebouwen. Ik wil hier benadrukken dat deze regelgeving in nauw overleg met de sector zelf is opgemaakt.

Het uitgangspunt van de regelgeving was de vaststelling dat de buitenschoolse opvang wordt ingericht in sterk verscheiden lokalen. Er moet toch overal eenzelfde niveau van brandveiligheid worden gehandhaafd. Ik wil er overigens op wijzen dat de normen voor buitenschoolse opvang nu reeds minder streng zijn dan die voor de dagopvang. Voor de dagopvang zijn strengere normen verantwoord omdat er ook baby's worden opgevangen die zichzelf niet kunnen evacueren. Ook in de buitenschoolse opvang gaat het om jonge kinderen waarvoor we een basisgarantie voor veiligheid moeten kunnen bieden.

Het besluit van de Vlaamse Regering voorziet in een overgangperiode tot 2009. Dat moet de opvangvoorzieningen toelaten de nodige aanpassingswerken uit te voeren indien dat nodig en mogelijk is. Begin 2006 zal ik Kind en Gezin de opdracht geven om de regelgeving te evalueren. Voor concrete initiatieven om de regelgeving te wijzigen is het nu nog te vroeg. Ik wil de evaluatie van de regelgeving afwachten.

Ik weet ook dat veel initiatiefnemers, zowel vanuit privé-hoek als vanwege openbare besturen, inspanningen doen of reeds hebben gedaan om te voldoen aan de normen. Ik weet ook dat het voor een aantal bestaande gebouwen moeilijk, misschien zelfs onmogelijk zal zijn om de norm volledig te halen.

Om de initiatieven echter binnen bepaalde grenzen alle kansen te geven zich in orde te stellen op het vlak van brandveiligheid en de regelgeving niet te rigide toe te passen, is in het besluit inderdaad een afwijkingsprocedure opgenomen. Ik doe al het nodige zodat ten laatste begin februari de afwijkingscommissie is samengesteld en afwijkingen kunnen worden aangevraagd.

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Ik dank de minister voor haar duidelijk antwoord. We wachten af.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de problemen bij de werking van CLB's

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Merckx tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de problemen bij de werking van CLB's.

Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, de CLB's vormen binnen de beleidsdomeinen Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur een kleine sector. Zeker de gezondheidsvraagstukken waarmee de CLB's zich bezighouden, komen hier niet structureel ter sprake. Ik wil dat hier toch doen, want men kijkt naar de CLB's voor de oplossing van heel wat gezondheidsproblemen van jongeren. Preventie en gezondheid liggen soms ver van onderwijs. Ik pleit er daarom voor dat de departementen Welzijn, Gezondheid en Onderwijs nauw samenwerken voor de realisatie van de preventie- en gezondheidstaken die door de CLB's worden waargenomen.

Ik weet dat de minister, zoals minister Vandembroucke ook al deed, een vertegenwoordiging van de CLB's heeft ontvangen. Er blijven nochtans knelpunten bestaan. Het specifieke softwareprogramma NICO moest eigenlijk al in 2003 in gebruik zijn. De realisatie ervan heeft grote vertraging opgelopen, waardoor een aantal taken niet naar behoren konden worden uitgevoerd. Onlangs werd me verteld dat alles nu zou zijn opgelost, maar tot vandaag heeft het probleem alleszins voor veel frustratie gezorgd. Wat is de stand van zaken?

Het werk van de CLB's heeft te maken met twee departementen. We rekenen erop dat inzake gezondheid hun opdrachten nog zullen worden uitgebreid. De CLB's zijn de ideale draaischijf van school, interne begeleiding en externe hulp. Vaak zijn de CLB's de ideale doorverwijsinstantie als zich problemen aandienen. Problemen inzake studeren, gezondheid en welzijn worden vaak op school ontdekt, en dan treden de CLB's op. Op dit ogenblik zijn de CLB's onvoldoende bemand om de medische taken naar behoren waar te nemen. De CLB's willen bijvoorbeeld meer werk maken van gewichtsproblemen van jongeren. De vorige minister van Volksgezondheid heeft terzake aan

de CLB's een draaiboek overgemaakt. Als men dat draaiboek ernstig wil nemen, vergt dat een grote tijdsinvestering. Toch hebben de CLB's daartoe geen bijkomende middelen gekregen. De CLB's kijken uit naar projecten die de minister ook wil financieren.

Mevrouw de minister, hoe wilt u deze problemen aanpakken? Is er regelmatig overleg tussen Onderwijs en Welzijn en tussen de Vlaamse en federale overheid om te zorgen voor een betere afstemming van de taken op elkaar, zodat de multidisciplinaire werking van de CLB's veilig wordt gesteld? De inbreng van de CLB's in de bijzondere jeugdzorg en vooral de integrale jeugdhulp is erg belangrijk. Hoe wilt u ertoe bijdragen dat de bijdrage van de CLB's terzake optimaal is?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, als minister van Welzijn en Gezondheid zou ik uw opmerking willen relativeren dat de CLB's de indruk hebben niet gehoord te worden bij Onderwijs. Die stelling is wellicht wat overdreven. Er wordt vanuit Onderwijs wel degelijk geïnvesteerd in een goede verhouding met de CLB-sector. Ik weet via het kabinet van Onderwijs dat er sinds 1 december verschillende keren is overlegd met de CLB-sector. Ook mijn kabinet heeft dat gedaan.

Ten gronde is het inderdaad niet zo dat de CLB-sector enkel een zaak is van Onderwijs. Zoals u weet, is het decreet betreffende de CLB's van 1 december 1998 er gekomen op initiatief van de ministers bevoegd voor Onderwijs en voor Gezondheidsbeleid. Sindsdien worden de CLB's niet enkel door de Vlaamse minister van Onderwijs aangestuurd. Ik geef u een aantal voorbeelden.

Ten eerste: de uitvoeringsbesluiten die betrekking hebben op de uitvoering van de preventieve gezondheidszorg, een van de vier domeinen van de CLB's, werden en worden door de beide ministers ondertekend. De juridische basis voor de activiteiten inzake preventieve gezondheidszorg in de CLB's wordt dus mee bepaald door de minister die bevoegd is voor volksgezondheid.

Ten tweede: het toezicht op de preventieve jeugdgezondheidszorg wordt uitgeoefend door de minister bevoegd voor de volksgezondheid. Binnen mijn

Vervotte

administratie staat het team Jeugdgezondheidszorg daarvoor in. Dat team doet dit in samenspraak met de afdeling CLB, Nascholing en Leerlingenvervoer van het departement Onderwijs. Wel verloopt de communicatie betreffende de opdrachten van de CLB's in verband met de uitvoering van de preventieve gezondheidszorg – zoals bijvoorbeeld de vaccinaties – steeds via het departement Onderwijs.

Mijn administraties bevestigen mij dat zij zeer goed en nauw samenwerken met het departement Onderwijs. Ik kan zelf bevestigen dat over overlappende of op elkaar aansluitende domeinen of problemen geregeld wordt overlegd. Dit komt onder meer tot uiting in de sector integrale jeugdhulp waar de directe betrokkenheid van de CLB's en die van de scholen essentieel is voor het ontwikkelen en uitvoeren van een meer integrale jeugdhulp.

Om de samenwerking vlot te laten verlopen is op 5 april van vorig jaar door de administratie Gezondheidszorg, de administratie Ondersteuning van het Departement Onderwijs en de Onderwijsinspectie die de CLB's onder toezicht heeft, een samenwerkingsovereenkomst afgesloten waarin duidelijke afspraken zijn opgenomen. Daarnaast zijn er ook regelmatige informele contacten.

De betrokken sector is trouwens ook reeds ontvangen op mijn kabinet. Er zijn duidelijke en concrete afspraken gemaakt om elkaar op dat niveau minstens jaarlijks te ontmoeten. Als er een vraag bestaat om frequenter samen te komen, dan zijn we graag bereid om daarop in te gaan.

Ten slotte wil ik nog eens even ingaan op uw inleiding, meer bepaald op het NICO-informatiseringsproject. Dit project is in handen van een vzw die door de CLB's zelf is opgericht en waarin medici functioneren. Ik heb er alle belang bij dat dit systeem goed functioneert. Zo krijg ik immers zicht op de gegevens met betrekking tot activiteiten die verband houden met de preventieve gezondheidszorg. Een samenwerkingsovereenkomst tussen de drie partners – Gezondheidszorg, Onderwijs en de vzw NICO – staat op het punt te worden afgerond. Ik heb er alle vertrouwen in dat deze overeenkomst ten goede zal komen aan het functioneren van het systeem.

Het is evident dat bij de uitwerking van de gezondheidsdoelstellingen het departement Onderwijs een belangrijke partner is, en dus ook het CLB. We gaan met alle partners het gesprek aan en zullen de CLB's op gelijkwaardige wijze behandelen.

De voorzitter: In de commissie voor Onderwijs is er een vraag ingediend in verband met de werking van NICO. Die zal volgende week worden behandeld.

Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mevrouw de minister, dit verdient verdere opvolging, maar het zit op de goede lijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het tekort aan Nederlandstalige kinderopvang in Brussel

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de kinderopvang in Brussel

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Van Linter tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het tekort aan Nederlandstalige kinderopvang in Brussel, en van mevrouw Roex tot minister Vervotte, over de kinderopvang in Brussel.

Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de Vlaamse Gemeenschap is in Brussel bevoegd voor de oprichting en uitbouw van instellingen en organisaties die zich met kinderopvang bezighouden.

Kinderopvang is een basisvoorziening en er is in onze hoofdstad nood aan een kwantitatieve groei van plaatsen in de kinderopvang. Ook het aantal zelfstandige onthaalouders en de diensten voor opvanggezinnen liggen erg laag. Een substantiële

Van Linter

uitbreiding van de kinderopvang dringt zich dan ook op, vooral voor kinderen onder de drie jaar, maar ook voor buitenschoolse kinderopvang. De wachtlijsten moeten dringend worden weggewerkt. Volgens eensluitende bronnen zou er geen plaats meer vrij zijn vóór 2006.

Elk kinderdagverblijf in Brussel heeft een wachtlijst van gemiddeld veertig personen. Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest heeft in vergelijking met de Vlaamse provincies het geringst aantal opvangplaatsen. Net als in het onderwijs is er in de kinderopvang en in de initiatieven voor buitenschoolse opvang het bijkomend probleem van de enorme toestroom van anderstaligen. Veel Franstalige ouders plaatsen hun kinderen al in Nederlandstalige peuterscholen als opstap naar het Nederlandstalige onderwijs.

Mevrouw de minister, hebt u in het verleden stappen ondernomen om aan dit tekort aan opvangplaatsen voor Nederlandstalige kinderen te remediëren? Bent u van mening dat Nederlandstalige opvang ook echt Nederlandstalig moet blijven ondanks de vele anderstaligen? Zo ja, welke maatregelen treft u? Leidt de toestroom van anderstaligen ertoe dat de Nederlandstaligen geen plaats meer hebben in de Brusselse crèches? Zijn er gegevens beschikbaar die een antwoord bieden op de vraag of Nederlandstaligen uitwijken naar de Rand voor kinderopvang? Bent u van mening dat er net zoals voor het onderwijs een voorinschrijvingsrecht voor Nederlandstalige kinderen zou moeten zijn in de voorzieningen die door de Vlaamse Gemeenschap en de VGC worden gesteund? Minister Grouwels zei bij de begrotingsbespreking van de VGC dat er een gesprek is geweest met u. Wat was het resultaat daarvan?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mijnheer de voorzitter, mijn vraag is van een andere aard. Ik erken natuurlijk het tekort aan opvangplaatsen. Ik vind wel dat Nederlandstalige kinderopvang voor anderstaligen een perfecte opstap is naar het Nederlandstalig onderwijs. Bij mijn weten spreken baby's nog niet. Als ze de taal al van bij het opgroeien kunnen ontwikkelen, dan vind ik dat een goede zaak.

Mijn vraag gaat concreet over de loskoppeling van de voorwaarden inzake erkenning en subsidiëring

van de kinderopvangvoorzieningen. Brusselse kinderopvangvoorzieningen hoeven zich niet noodzakelijk bij Kind en Gezin aan te sluiten. Ze hebben ook de mogelijkheid om zich te richten tot de overheidsinstelling van de Franse Gemeenschap, de ONE. Een instelling die zich voor een erkenning of attest tot Kind en Gezin richt, communiceert met de organisatie altijd in het Nederlands. Voor door Kind en Gezin erkende voorzieningen geldt het Nederlands als basistaal voor de opvang van kinderen. Voor de voorzieningen met enkel het attest van toezicht is de taalregel niet zo strikt. De opvang kan dan ook in een andere taal gebeuren. Ik vind dat principe op zich niet slecht omdat ik ervan uitga dat het nog altijd beter is dat andersstalige opvanginitiatieven een attest van toezicht hebben, dan dat er absoluut geen toezicht is. Denk maar aan de Engelstalige voorzieningen in de Europese wijk.

Als een Brusselse instelling voor kinderopvang in het Frans werkt, kan die dus een attest van toezicht van Kind en Gezin krijgen, maar geen erkenning of verdere subsidiëring uit Vlaanderen. Een groot aantal 'maisons d'enfants' die Franstalige kinderen opvangen, staan onder toezicht van Kind en Gezin. Uit het tijdschrift 'Brussel onder de loep' van december 2003 leid ik af dat minstens 24 minicrèches onder toezicht van Kind en Gezin het Frans als voertaal gebruiken, zonder in de dagelijkse opvang van de kinderen Nederlands als taal te hanteren.

Waarschijnlijk kiezen deze Franstalige opvanginitiatieven voor Kind en Gezin omdat de regelgeving of de administratieve procedure tot het behalen van het attest van toezicht iets soepeler is. Ik begrijp de soepelheid van Kind en Gezin en vind dat die mag blijven bestaan. Het gevaar is echter dat het voor de Vlaamse Brusselaars moeilijk wordt om nog af te leiden tot welke instelling ze zich moeten richten om er zeker van te zijn dat hun kind in het Nederlands wordt opgevangen. Kind en Gezin geeft op haar website aan in welke taal de opvangdienst werkt en neemt daarmee een deel van de verwarring weg. Ouders die een lijst van de initiatieven in hun buurt bij ONE opvragen, krijgen wellicht enkel de lijst van de door ONE erkende of onder toezicht staande initiatieven.

Er kan doelmatiger en duidelijker worden gewerkt als ONE en Kind en Gezin duidelijke werkafspraken maken en die ook meedelen aan de kinder-

Roex

opvanginitiatieven. Het zou natuurlijk ideaal zijn als de procedures en de voorwaarden tot het bekomen van een attest van toezicht op elkaar worden afgestemd, zodat ze zich in de eerste plaats richten tot de overheid van hun taalgroep. Ik besef evenwel dat dit consequenties kan hebben op het hele Vlaamse beleid en dat het daarom misschien moeilijk toepasbaar is.

Mevrouw de minister, hoeveel opvangvoorzieningen staan onder toezicht van Kind en Gezin in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en hoeveel voorzieningen vangen uitsluitend Franstalige kinderen op? Werd reeds grondig onderzocht wat de beweegredenen zijn van Franstalige opvangvoorzieningen om zich aan te sluiten bij Kind en Gezin en niet bij ONE? Zo ja, kunt u enige verduidelijking verschaffen? Zo neen, plant u dergelijk onderzoek? Overlegt Kind en Gezin hierover met de Franstalige overheidsinstelling ONE? Zo ja, wat heeft dit overleg opgeleverd en wat wilt u verder ondernemen? Zo neen, plant u een dergelijk overleg?

De voorzitter: Dit is een vraag die ook schriftelijk kan worden gesteld omdat het vooral kwantitatieve vragen zijn. Ik zal daar in de toekomst iets strikter in zijn.

Ik ga ervan uit dat we hier politiek bedrijven. De vragen moeten dan ook aanleiding geven tot een politieke gedachtewisseling en politieke keuzes duidelijk maken.

Mevrouw Elke Roex: Voor mij is de kernvraag het overleg en welke keuze de minister zal maken. De cijfers mogen voor mijn part schriftelijk worden gegeven.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: In het Brusselse regeerakkoord staat dat er een enorme inspanning zal worden geleverd op het vlak van tewerkstelling. Een van de prioriteiten van het gewest is om via een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling te zorgen voor duizenden extra plaatsen voor kinderopvang. Er moet worden nagegaan met ONE en de initiatiefnemers zelf hoe de initiatieven toegankelijk kunnen zijn voor Nederlandstalige kinderen.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik weet dat er zowel in Vlaanderen als Brussel nood is aan bijkomende plaatsen. Deze behoefte is ook erkend door de Vlaamse Regering. De realisatie van de extra plaatsen in de kinderopvang is ingeschreven in het Vlaamse en Brusselse regeerakkoord. We zijn dus op de hoogte van de problematiek en hebben er een akkoord rond geformuleerd.

Ik start momenteel in samenwerking met Kind en Gezin met een strategisch plan 'kinderopvang'. De uitbreiding van het aantal opvangplaatsen wordt over de komende jaren gepland en er zal specifieke aandacht gaan naar de uitbreiding in Brussel. Er zijn heel veel vormen van kinderopvang ontstaan in Vlaanderen en die zijn voor de ouders niet meer transparant. Het strategisch plan heeft de bedoeling die in kaart te brengen en ons toe te laten goede keuzes te maken voor de 5.000 extra plaatsen. Er moet niet alleen aandacht zijn voor kwantiteit, maar ook voor kwaliteit.

Ik ga even in op het aantal opvangvoorzieningen dat erkend is door of onder toezicht staat van Kind en Gezin in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Er is één dienst voor opvanggezinnen met veertig plaatsen. Er zijn 51 kinderdagverblijven met 1.925 plaatsen. Er zijn vier initiatieven voor buitenschoolse opvang met 228 plaatsen. Er zijn 93 minicrèches met een attest van toezicht die goed zijn voor 1.407 plaatsen. Er zijn 47 zelfstandige kinderdagverblijven die zorgen voor 2.368 plaatsen. Er zijn 30 zelfstandige onthaalouders die zorgen voor 171 plaatsen. Het aantal opvangvoorzieningen dat uitsluitend Franstalige kinderen opvangt, is niet gekend.

Mevrouw Van Linter, u had het over de wachtlijsten. Uw cijfers over wachtlijsten zijn mij niet bekend. Wachtlijsten worden echter vaak verward met reservatielijsten. Ouders reserveren vaak een plaats voor het moment waarop ze opvang nodig zullen hebben of vanaf het moment waarop ze in die kinderopvang terecht kunnen. In de kinderopvang gaat het dus meestal om reservatielijsten, want wachtlijsten hebben weinig zin. Ouders kunnen meestal geen maanden wachten tot ze een plaats krijgen. De reservatielijsten hebben wel als effect dat wie laat naar kinderopvang zoekt of wie onmiddellijk kinderopvang nodig heeft, niet steeds de juiste opvang vindt. Dat is eigenlijk nog meer het geval voor ouders die minder sociale mogelijkheden hebben.

Vervotte

Mevrouw Van Linter, u vroeg verder of Nederlandstalige opvang ook écht Nederlandstalig moet blijven ondanks de vele anderstaligen. De door Kind en Gezin erkende kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen zijn onderworpen aan de taalwetgeving. Dit betekent dat die zowel extern als intern uitsluitend bestuurshandelingen kunnen stellen in het Nederlands, en daarenboven moeten beantwoorden aan de taalvereisten uit het oprichtingsdecreet van Kind en Gezin. Dit belet niet dat anderstalige kinderen worden opgevangen, maar de instelling op zich is Nederlandstalig en moet zich als dusdanig gedragen.

Voor de zelfstandige, dus niet-erkende opvang geldt dat het taalgebruik van particulieren vrij is. Daar kunnen de taalvereisten die gelden voor erkende opvang, dus niet worden opgelegd. De ouders hebben echter te allen tijde de vrije keuze van opvang. In een multiculturele hoofdstad als Brussel kunnen we het bovendien niet maken dat de Nederlandstalige opvang uitsluitend Nederlandstalig moet zijn.

Mevrouw Roex vroeg of reeds grondig onderzocht is wat de beweegredenen zijn van de Franstalige opvangvoorzieningen om zich aan te sluiten bij Kind en Gezin en niet bij het ONE. Het Office de la Naissance et de l'Enfance heeft onlangs de beweegredenen onderzocht waarom Franstalige of veeleer Franstalige voorzieningen kiezen voor Kind en Gezin. De redenen waren onder meer dat er in de Vlaamse regelgeving andere accenten zijn gelegd.

De kinderopvang in Wallonië is namelijk nog sterk medisch georiënteerd, terwijl Vlaanderen meer aandacht heeft voor het pedagogische aspect. Er is ook een soepeler benadering van het aantal toegelaten kinderen. De voorzieningen wezen ook op de goede samenwerking met Kind en Gezin. Het ONE zelf zal dit nog verder onderzoeken. De resultaten van het onderzoek van het ONE komen tijdens het structureel overleg van Kind en Gezin met het ONE aan bod.

Op grond van deze gegevens vind ik het niet nodig een eigen onderzoek naast dat van het ONE op te zetten. Er zijn resultaten van een onderzoek bekend en er is een structureel overleg tussen Kind en Gezin en het ONE om te bepalen wat er verder

met die resultaten zal worden gedaan. De doelstelling is dan ook een goede samenwerking in Brussel. Bij dit overleg gaan we uit van het belang van het kind. We willen alle kinderen in Brussel, met aandacht voor hun diversiteit, optimale ontwikkelingskansen bieden.

Ik blijf het wel belangrijk vinden dat ouders zelf de keuze hebben om hun opvang te kiezen. Het overleg tussen Kind en Gezin en het ONE heeft niet als doelstelling het proces van de keuze van de ouders aan te sturen. Het is ook duidelijk dat beide gemeenschappen andere accenten in hun beleid leggen. Ik wil dat de Brusselse Vlamingen van een gelijkwaardig beleid als de andere Vlamingen in Vlaanderen kunnen genieten. Het zal moeilijk zijn om specifiek voor Brussel procedures en regels tussen het ONE en Kind en Gezin op elkaar af te stemmen zonder dat die dan ook voor heel Vlaanderen van toepassing zouden zijn.

Momenteel hebben we geen gegevens die erop wijzen dat er voor Nederlandstaligen geen plaats zou zijn in de crèches te Brussel. Sommige gemeentebesturen hebben bijvoorbeeld zowel Nederlandstalige als Franstalige crèches en zien toe op een toeleiding van de ouders naar de ene of andere crèche.

Mevrouw Van Linter vroeg of er een voorinschrijvingsrecht voor Nederlandstalige kinderen zou moeten zijn in de voorzieningen die door de Vlaamse Gemeenschap en de VGC worden gesteund. Voor het onderwijs is er, behalve voor broertjes of zusjes, ook niet echt een voorinschrijvingsrecht. In Brussel kan een school binnen de normale inschrijvingsperiode tot 28 percent van de plaatsen reserveren voor kinderen die het Nederlands als thuistaal hebben. Deze maatregel werd genomen om scholen toe te laten minstens een beperkte Nederlandstalige aanwezigheid te behouden.

Er is echter een verschil tussen het onderwijs en de kinderopvang. Het onderwijs werkt met vaste leerjaren en een inschrijfperiode, en er is voor alle kinderen een plaats in het onderwijs. In de kinderopvang is dat niet het geval. In Vlaanderen is er gemiddeld per 100 kinderen plaats voor 32,8 kinderen. Als voor Brussel gerekend wordt met de aanname van een Vlaams doelpubliek van 300.000, dan zijn er momenteel 45,7 plaatsen per 100 kinderen voor het Vlaams doelpubliek in initiatieven die erkend zijn door of een attest van toezicht hebben van Kind en Gezin. Gezien de beperktheid van het

Vervotte

aantal plaatsen, ligt het moeilijk om hier ook een vast percentage te reserveren. Daarenboven kan men het hele jaar door de opvang laten beginnen, terwijl dit in de school vastligt op 1 september of op de instapdata voor het eerste kleuterklasje.

Er zijn geen gegevens beschikbaar waaruit we kunnen afleiden of Nederlandstaligen uitwijken naar de Rand. Ik verneem wel dat ook ouders uit de Rand kinderopvang in Brussel zoeken of reeds hebben, en er zijn meldingen uit de Rand dat Franstaligen uit Brussel Nederlandstalige opvang in de Rand zoeken. Het is niet zo eenvoudig het keuzeproces van ouders te achterhalen en te weten waar welke kinderen worden opgevangen.

Ik plan voor de eerstvolgende maanden een onderzoek naar de opvangsituatie in Brussel. Elementen van dit onderzoek zijn het bestaan van reservatielijsten, de aanwezigheid van anderstaligen in de opvang erkend door of met een attest van toezicht van Kind en Gezin, de aanwezigheid van kinderen uit de Rand in de Brusselse opvang of omgekeerd, het besluitvormingsproces van ouders bij het kiezen van kinderopvang, enzovoort.

Overigens is onlangs al een eerste kleine bevraging gedaan naar de aanwezigheid van anderstalige kinderen in de Brusselse opvang. De resultaten daarvan zijn echter nog niet beschikbaar. Op grond van de resultaten van deze onderzoeken zal ik een beleid uittekenen voor de kinderopvang in Brussel. Ik zal dit doen in overleg met de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben het er ten volle mee eens dat in een multiculturele stad als Brussel de kinderopvang niet uitsluitend Nederlandstalig kan zijn. Toch vind ik de voertaal van de crèches en van de kinderopvang heel belangrijk. Het gevaar bestaat immers dat zich problemen voordoen zoals in het onderwijs, waar er bij de inschrijvingen toch een beperkt voorrangbeleid is, met een beperkte voorinschrijving voor Nederlandstaligen in januari.

We moeten daar speciaal aandacht aan schenken, want het komt iedereen ten goede dat de voertaal

het Nederlands is, vooral dan de anderstaligen, die daarmee een rechtstreekse opstap krijgen naar het onderwijs, waar ze tenslotte problemen ondervinden met taalvaardigheid. We moeten aan de basis beginnen en erop toezien dat die opstap blijft bestaan.

Verder hoop ik dat u inderdaad overleg pleegt met mevrouw Grouwels.

Minister Inge Vervotte: Er is voortdurend overleg over verschillende materies. Mocht uit de cijfers blijken dat de situatie uit de hand dreigt te lopen, dan zullen we niet nalaten voorstellen te doen. We stellen vandaag duidelijk dat ze onder de taalwetgeving vallen. Als uit de cijfers die we zullen krijgen na de bevraging en het onderzoek mocht blijken dat de situatie alarmerend wordt doordat de Vlaamse instellingen bijna geen Vlaamse kinderen meer kunnen opnemen, dan zullen we maatregelen nemen. We mogen echter niet nu al reageren, want we hebben gewoon geen gegevens. We zorgen ervoor dat die gegevens er komen, zodat we kunnen optreden als dat nodig is.

Mevrouw Greet Van Linter: Het is ook zo dat, hoe meer anderstaligen er in de crèches zijn, hoe meer die bij elkaar zullen klitten, en hoe minder Nederlands er gesproken wordt. (*Opmerkingen van mevrouw Elke Roex*)

Mevrouw Roex, ik heb het niet over baby's. U hoeft me in de commissie niet voortdurend terecht te wijzen. Baby's praten inderdaad niet, maar we hebben het hier ook over buitenschoolse opvang en over peuters. Die worden wel taalvaardig.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het lokaal sociaal beleid in Brussel

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de toepasbaarheid van het decreet lokaal sociaal beleid in Brussel

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Roex tot mevrouw

Voorzitter

Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het lokaal sociaal beleid in Brussel, en van mevrouw Van Linter tot minister Vervotte, over de toepasbaarheid van het decreet lokaal sociaal beleid in Brussel.

Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, in het Vlaams regeerakkoord staat dat deze regering het decreet lokaal sociaal beleid ook maximaal toepasbaar wil maken in Brussel. Het decreet werd door het parlement goedgekeurd, maar is niet van toepassing in Brussel. In het decreet staat evenwel dat de Vlaamse Regering een convenant zal afsluiten met de Vlaamse Gemeenschapscommissie om de doelstellingen van het decreet in Brussel te realiseren.

Er werd een werkgroep opgestart om het concept in Brussel uit te werken en concrete voorstellen te doen. De BWR kreeg in het kader van een overeenkomst met toenmalig minister Byttebier de opdracht om in overleg met het Brusselse werkveld een concept uit te tekenen dat een antwoord biedt op de specifieke Brusselse situatie. Het eindrapport is nu afgeleverd, en de opdracht werd op 14 november beëindigd.

De BWR kiest samen met de werkgroep Brussel voor een lokaal sociaal beleid vanuit de Vlaamse Gemeenschap in Brussel met het oog op de onderlinge afstemming van Vlaamse initiatieven die met Vlaams geld een aanbod organiseren voor alle Brusselaars, en waarbij voldoende opening wordt gelaten voor contacten en contracten met de gemeenten, de OCMW's, de GGC, enzovoort. In een volgende fase moeten de verschillende componenten van het concept verder uitgewerkt worden.

Mevrouw de minister, het eindrapport is nog niet officieel verdeeld. Kunnen we het samen met u bespreken? Kunnen we daarbij nagaan welk gevolg we eraan kunnen geven in het kader van de voorbereiding van het gedeelte van het decreet over Brussel? Hebt u de conceptnota al besproken met de betrokkenen? Welke conclusies trekt u daaruit?

Wordt de opdracht van de BWR verlengd om het decreet lokaal sociaal beleid verder vorm te geven in Brussel? Er zijn al heel wat debatten over dit

thema gevoerd in de VGC-raad. Het overleg met de Brusselse minister bevoegd voor Welzijn is hierbij belangrijk. U pleegt geregeld overleg. Welke afspraken zijn daaruit voortgekomen?

Hoe ziet u zelf de verdere ontwikkeling van het lokaal sociaal beleid in Brussel? Welke stappen zult u ondernemen voor de realisatie ervan? Welke timing is daaraan verbonden?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de geschiedenis van het lokaal sociaal beleid is reeds aangehaald. In deze materie is een centrale rol weggelegd voor de lokale besturen, met name de gemeenten en OCMW's, die samen verantwoordelijk zijn voor de planning en de coördinatie van het LSB.

Het ontwerp van decreet bleek echter niet van toepassing te zijn in Brussel, aangezien het in de eerste plaats gericht is op de lokale besturen, en de Vlaamse overheid daarvoor in Brussel niet bevoegd is. In Brussel rijst bovendien het probleem dat de dienstverlening van de OCMW's aan Nederlandstaligen zeer vaak te wensen overlaat. Verder wordt in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest vastgesteld dat er in bepaalde gemeenten nauwelijks Nederlandstalige organisaties actief zijn, en er in andere gemeenten nauwelijks sociale voorzieningen zijn.

In tegenstelling tot bijvoorbeeld het decreet op het lokaal cultuurbeleid, werd in het ontwerp van decreet op het lokaal sociaal beleid geen Brusselparagraaf opgenomen en is niet voorzien in welke rol dan ook van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Integendeel, als gevolg van artikel 2 zijn de Brusselse Vlamingen volledig uitgesloten.

Om alsnog de mogelijkheden af te tasten om het decreet toepasbaar te maken, werd de werkgroep Brussel opgericht met vertegenwoordigers uit het Brusselse werkveld, de VGC en het kabinet van voormalig minister Chabert, en werd een voorstel van Brusselparagraaf geformuleerd. De Vlaamse Gemeenschap wenste die echter niet op te nemen. Het decreet werd dan samen met een amendement goedgekeurd.

Volgens de Raad van State kon door het inschakelen van de VGC het ontwerp van decreet perfect

Van Linter

toepasbaar worden gemaakt voor Brussel, althans voor wat betreft de gemeenschapsaangelegenheden. Mevrouw de minister, is hier reeds invulling aan gegeven? Is er een convenant met de VGC totstandgekomen? Werd het debat reeds gevoerd over de plaats en de rol van de VGC? Wat is het uitgangspunt van het lokaal sociaal beleid in Brussel? Wat noemt u hier lokaal? Wie draagt de verantwoordelijkheid?

Het beleid van de VGC wordt, althans volgens haar zomerakkoord, afgestemd op de prioriteiten en beleidsevoluties van de Vlaamse Gemeenschap, en de ontwikkeling van het lokaal sociaal beleid in Brussel krijgt daarin uitdrukkelijk een plaats. De VGC zal er bij de Vlaamse Regering op aandringen een specifiek hoofdstuk over Brussel in te lassen in het ontwerp van decreet om de samenwerking met de VGC te regelen. Zijn de gesprekken daarover reeds begonnen? Wat vindt u van dat voorstel?

U spreekt in uw beleidsnota over de uitvoering van het decreet dat in samenwerking met de VGC gestalte krijgt. Betekent dat alleen dat er een samenwerking is, of gaat het wel degelijk om het inlassen van een gedeelte over Brussel? In het regeerakkoord staat immers dat alle Vlaamse decreten en andere regelgeving getoetst zullen worden op hun toepasbaarheid in Brussel, en dat er waar nodig een paragraaf over Brussel zal worden ontwikkeld.

Die Brusseltoets moet door de verantwoordelijke minister worden gedaan, dus door u. Aangezien het duidelijk om een welzijns- en dus een gemeenschapsmaterie gaat, is het onduidelijk waarom u daartoe nog niets hebt ondernomen. Ik vraag me ook af of de cel lokaal sociaal beleid voor deze materie versterkt zal worden met Brusselse experts.

De Brusselse Welzijnsraad is ook al genoemd. Hoe en door wie zal er na de publicatie van de conceptnota verder worden gewerkt aan de uitvoering van het lokaal sociaal beleid in Brussel? De opties waarvoor de Brusselse Welzijnsraad en de werkgroep Brussel kozen, zijn reeds genoemd. Welke fondsen worden hiervoor aangesproken? Zal er in de toekomst geld worden uitgetrokken voor de uitvoering van dit decreet?

Mevrouw de minister, pleit u voor een financiële aanmoediging bovenop de bestaande decretale be-

palingen? Of moet er worden geput uit bestaande middelen zoals het Brusselfonds en het Stedenfonds?

In de conceptnota is er sprake van samenwerking met de OCMW's. In Brussel is dat een probleem. Als er niet spoedig vooruitgang wordt geboekt, zal er voor elk goedgekeurd Vlaams decreet dat moet worden toegepast in Brussel, een beroep moeten worden gedaan op het Brusselfonds of het Stedenfonds. Indien er geen onderdeel voor Brussel wordt opgenomen, zal Brussel worden afgesneden van de reguliere middelen die in het decreet zijn opgenomen.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mevrouw de minister, u hebt hier een aantal situaties geërfd. De conceptnota van de Brusselse Welzijnsraad is het gevolg van een op de valreep goedgekeurd amendement. Tijdens de vorige legislatuur is niet vaak genoeg op voorhand nagedacht over de toepassing in Brussel. Mevrouw de minister, ik vraag u om die denkoefening bij toekomstige decretale inspanningen steeds op voorhand te maken. We kunnen u echter niet kwalijk nemen dat u een situatie hebt geërfd waarbij dat in het verleden niet is gebeurd.

Wat de laatste vraag van mevrouw Van Linter betreft, heb ik de indruk dat er vandaag ook in Vlaanderen geen budgettaire middelen worden uitgetrokken voor dat soort toepassingen. Als er inspanningen zijn, wegen die op het lokale niveau. Als de Vlaamse Gemeenschap voorziet in extra middelen ter ondersteuning van de gemeenten, mag ook het Brusselse niveau niet worden vergeten.

Ik sluit me aan bij de vraag van mevrouw Roex om een reflectie te houden over de conceptnota waaruit de gepaste conclusies kunnen worden getrokken.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, in het regeerakkoord staat dat het decreet lokaal sociaal beleid maximaal toepasbaar moet zijn in Brussel.

Wat de vraag naar inzage in de conceptnota betreft, is het antwoord positief. Deze nota werd op

Vervotte

14 november 2004 overgemaakt aan onze administratie, zoals in het contract werd vastgelegd. De conceptnota is opgesteld door de werkgroep Brussel die voor dit doel speciaal werd geïnstalleerd binnen de Brusselse Welzijnsraad. Officieel legt deze werkgroep de conceptnota aan ons voor op 1 februari 2005.

De conceptnota is uitgewerkt op basis van gesprekken met het werkveld in Brussel. De werkgroep die deze nota heeft opgesteld, beschouwt die zelf als het sluitstuk van deze besprekingen. Terugkoppeling naar de betrokkenen is dus een onderdeel van het proces geweest. Een overleg met de werkgroep zelf wordt nog gepland.

De conceptnota pleit voor een pragmatische aanpak van onderuit, op drie niveaus. Op het lokale niveau wil men drie experimenten sociaal lokaal beleid opstarten met telkens een differentiatie volgens de ligging, het publiek, enzovoort, met als doel de toegankelijkheid van de eerstelijnsvoorzieningen te bevorderen voor elke hulpvrager. Er komt een sociaal lokaal beleid, ingebed in een zone met een sterk kansarmoedeprofiel, een sociaal lokaal beleid met focus op de doelgroep bejaarden en een sociaal lokaal beleid binnen een structurele samenwerking met een lokaal bestuur.

Het tweede niveau is het zonaal niveau dat wordt gerealiseerd via zonale coördinatoren, zonale coördinatie, netwerking en opvolging van het sociaal lokaal beleid.

Op centraal niveau ten slotte wordt de centrale coördinatie en ondersteuning van de projecten gepland. Voor meer details over deze voorstellen verwijs ik naar de conceptnota zelf.

Wat de besprekingen met de VGC betreft, heeft op 3 december 2004 een eerste overleg plaatsgevonden tussen de Brusselse Welzijnsraad, de voorzitter van de werkgroep Brussel, een vertegenwoordiger van mijn kabinet en mevrouw Grouwels, lid van het VGC-college. Het kabinet van minister Anciaux had zich voor deze samenkomst laten verontschuldigen.

Op 1 februari vindt een overleg plaats met de werkgroep Brussel van de Brusselse Welzijnsraad. Dit overleg beschouw ik als de Brusseltoets van het

decreet lokaal sociaal beleid. Ik verwacht van de onderzoekers van de Brusselse Welzijnsraad meer informatie over de toepasbaarheid van het decreet in Brussel.

Vervolgens moet er zo snel mogelijk een overleg komen met de Brusselse Welzijnsraad en de VGC over de verdere implementatie. Indien daarbij een constructief en werkbaar voorstel uit de bus komt, met verantwoordelijkheden voor alle partners, op korte of op langere termijn, wil ik opnieuw een overeenkomst met de Brusselse Welzijnsraad afsluiten voor een jaar. Iedereen zal zich moeten engageren: de Vlaamse overheid, de VGC en de diverse particuliere en publieke partners.

Wat de verdere ontwikkeling van het lokaal sociaal beleid in Brussel en de timing daarvan betreft, verwijs ik naar mijn beleidsnota. Daarin staat dat ik bij de verdere uitwerking van het lokaal sociaal beleid zoveel mogelijk wil inspelen op de diversiteit en de noodzaak van een aanpak op maat. Dit geldt zeker voor Brussel waar de verdere implementatie van het lokaal sociaal beleid in nauwe samenwerking met de Brusselse partners zal gebeuren. Een concrete timing hiervoor wordt afgesproken tijdens het overleg van 1 februari 2005.

Mevrouw Van Linter, u vraagt naar de financieringsmodaliteiten. Ook daarover is intussen duidelijkheid gecreëerd. Het decreet voorziet niet in een reguliere financiering, ook niet voor Vlaanderen.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Dat wist ik, mijn vraag is hoe u daartegenover staat. Vindt u dat de financiering via de reguliere middelen moet gebeuren of moeten we blijven putten uit het Brusselfonds?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mevrouw de minister, u zegt dat de bijeenkomst met de werkgroep Brussel de Brusseltoets van het decreet is. Volgens mij is de Brusseltoets echter al gemaakt. In het decreet staat immers dat het onderdeel Brussel nog moet worden uitgewerkt. De uitwerking en de toepasbaarheid van dat onderdeel zullen uitwijzen of het decreet werkt in Brussel. Op dit moment werkt het duidelijk niet in Brussel.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: De conceptnota is mijn uitgangspunt. Ik zie geen andere partners in het overleg om een ander uitgangspunt te formuleren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het tekort aan dovertolken in de sector Welzijn, de uitbreiding van dovertolken naar het beroeps onderwijs en de erkenning van schrijftolken

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Heeren tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het tekort aan dovertolken in de sector Welzijn, de uitbreiding van dovertolken naar het beroeps onderwijs en de erkenning van schrijftolken.

Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de voorbije jaren heb ik zowel in de commissie voor Onderwijs als in de commissie voor Welzijn de problematiek van personen met een auditieve handicap, en daarbij aansluitend het thema van de tolkuren, regelmatig op de agenda proberen te plaatsen. Mijn vraag was zeer actueel toen ik ze begin december indiende. Uit afspraken in deze commissie bleek echter dat de vragen pas zouden worden behandeld na de bespreking van de beleidsnota.

Ik ben blij dat mevrouw Stevens intussen ook zitting heeft in dit parlement. We zien dan ook in de praktijk hoe het tolkwerk wordt georganiseerd om ervoor te zorgen dat de communicatie zo vlot mogelijk verloopt.

Volgens het besluit van de Vlaamse Regering inzake de tolkenbijstand konden er in 2004 7.500 betaalde tolkuren worden opgenomen in de sector Welzijn. Dat betekent dat het Centraal Tolkenbureau met het geld van het Vlaams Fonds maximaal 7.500 gepresteerde tolkuren mag uitbetalen.

Begin december waren die 7.500 tolkuren bijna bereikt. Er waren dus geen uren meer beschikbaar. Door het gebrek aan tolkuren hebben verschillende doven hun vergaderingen dan ook uitgesteld tot in januari. In het geval van horende kinderen met dove ouders was er het probleem van oudercontacten aan het eind van het eerste trimester. Vele scholen kregen dan ook de vraag of zij zelf wilden instaan voor die kosten.

Als mensen met een auditieve handicap ergens worden uitgenodigd, wordt vaak aan de uitnodiger gevraagd om de tolkuren te betalen. Daar wordt dikwijls op ingegaan, maar dat kan natuurlijk niet altijd. Dit probleem was bijzonder acuut in de maand december. Intussen is er een nieuw jaar begonnen. De vraag blijft echter hoe we voor 2005 een gebrek aan tolkuren kunnen voorkomen.

In het kader van de integratie en van het levenslang leren is de dovengemeenschap vragende partij voor een uitbreiding van het aantal tolkuren in het volwassenenonderwijs en de beroepsopleidingen.

Een aantal jaren geleden was er een hoorzitting in het kader van de voorbereiding van een resolutie voor personen met een auditieve handicap. Toen kwam ook de problematiek van de schrijftolken aan bod. Wat hun erkenning en financiering betreft, moet nog een hele weg worden afgelegd.

Een schrijftolk kan voor bepaalde personen met een auditieve handicap een belangrijk hulpmiddel zijn voor de integratie van die personen en in het kader van het gelijkheidskansenbeleid.

Jongeren die de pilootopleiding schrijftolk hebben gevolgd, wachten nog steeds op de erkenning daarvan en op de toelating van het Vlaams Fonds om te mogen tolken.

Op het eind van de vorige legislatuur werd gewerkt aan de voorbereiding van een ontwerp van besluit dat voorzag in een uitbreiding van het aantal tolkuren, een uitbreiding naar de beroepsopleiding en een erkenning van de schrijftolken.

Mevrouw de minister, is het mogelijk om het aantal tolkuren uit te breiden zodat kan worden geanticipeerd op een acute situatie zoals op het eind van het jaar? Het aantal moet worden afgestemd op de ingediende vragen. Welke stappen wilt u zetten voor de erkenning van de schrijftolken? Bestaat er

Heeren

een mogelijkheid om het aantal doventolken uit te breiden voor de beroepsopleidingen?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Ik dank mevrouw Heeren voor haar vraag. De voorbije maanden was ik door ziekte buiten strijd waardoor ik deze materie niet zelf heb kunnen opvolgen.

Ik wil het belang van die vraag benadrukken. Momenteel worden dove mensen de facto uitgesloten van vooral opleidingen in avondonderwijs. Zij hebben de kans niet om zich 's avonds bij te scholen omdat er voor het avondonderwijs niet in tolkuren is voorzien. Tolken zijn er alleen voor het reguliere dagonderwijs.

Het volwassenenonderwijs en het tweedekansonderwijs moeten natuurlijk in de commissie voor Onderwijs worden besproken. Toch wil ik eraan herinneren dat de vorige minister van Onderwijs de bal altijd heeft doorgespeeld naar het ministerie van Welzijn. Op dat vlak is er echt wel overleg nodig. Ik vind het schandalig dat dove mensen worden uitgesloten van het levenslang leren. De werkloosheidsgraad van dove mensen is erg hoog. Toch hebben ze geen kansen om bijkomende opleidingen te volgen. Zo belanden ze in een vicieuze cirkel.

Het andere probleem gaat over de schrijftolken. Het is een oud probleem. Veel mensen vragen me wanneer de schrijftolken nu eindelijk aan de slag kunnen gaan. Vaak hebben de mensen die de opleiding hebben gevolgd hun werk al opgezegd om als schrijftolk aan de slag te kunnen. Dat gaat echter niet, hoewel er een tekort aan tolken is. Schrijftolken kunnen ten dele het probleem oplossen. Dat is voor dove mensen erg belangrijk. Dat is zeker het geval voor diegenen die doof zijn geworden, want zij zijn geen gebarentaalgebruikers. We mogen die groep niet vergeten.

Er moet rechtszekerheid worden gecreëerd over het tekort aan tolkuren. Wat zou u ervan vinden als de socialezekerheidsinstanties u morgen zouden laten weten dat u uw medische uitgaven zelf moet betalen omdat het geld op is? Dat is precies wat bij dove mensen gebeurt. Deze toestand leidde er ook toe dat de tolken een of twee maanden geen

inkomen hadden. Dokters en verplegers zouden dat ook niet aanvaarden.

Ik pleit daarom voor een groeipad zoals ook de vorige minister, mevrouw Vogels, had uitgetekend. Ik begrijp dat er besparingen nodig zijn, maar toch moeten we een middenweg vinden, zodat het aantal uren wordt opgetrokken. Vandaag bereiken we immers slechts een kleine groep van dove mensen. De vraag zal overigens alsnog groter worden, want steeds meer dove mensen worden er zich van bewust dat ze een tolk kunnen gebruiken. Wil de minister hiervoor aandacht opbrengen en een groeipad uitwerken, zodat het probleem wordt opgelost?

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Het probleem heeft twee kanten. Er is vooreerst een tekort aan uren. De nieuwe nota van de minister van Onderwijs over de toegang van personen met een handicap tot het onderwijs maakt het misschien mogelijk een gedeelte van de uren die de minister van Welzijn betaalt, te laten overnemen door de minister van Onderwijs. Zo zouden we meer middelen kunnen vrijmaken voor het lenigen van noden in bijvoorbeeld het avond- en volwassenenonderwijs. Ik zou minister Vandenbroucke op zijn woord nemen.

En dan is er het probleem van de aanbieders. Het is erg jammer dat een aantal mensen die de cursus schriftelijk tolken hebben gevolgd, nog altijd geen erkenning hebben gekregen. Een van hen is een dove persoon. Ze hebben daarin veel geïnvesteerd en worden erg gewaardeerd. Bij ontstentenis van een erkenning kunnen ze echter nog niet aan de slag met de gelden die het Vlaams Fonds ter beschikking heeft.

In de vorige legislatuur is daarover drie keer een besluit aan de Vlaamse Regering voorgelegd. Dat is altijd verworpen op basis van de beperkte budgettaire mogelijkheden, en niet omwille van inhoudelijke redenen. Tijdens de begrotingsbesprekingen in december heb ik daarover een aantal vragen gesteld. Toen zei de vertegenwoordiger van het Vlaams Fonds, mevrouw Gevaert, dat dit besluit normaal gesproken in januari opnieuw aan de minister zou worden voorgelegd. Is dat ondertussen gebeurd? Mogen we hopen dat de zaak wordt geregeld? Ik denk dat het gemakkelijker is om dat in de regering bij het begin van het jaar te regelen,

Vogels

als er nog veel geld ter beschikking is, dan op het einde van het jaar.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, het probleem wordt terecht aangekaart. Ik heb inmiddels het initiatief genomen om een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering op te stellen waarin wordt bepaald dat met ingang van dit jaar het aantal doventolkuren verhoogt van 7.500 naar 8.000 uren op jaarbasis. Op dit ogenblik is het dossier bij de Inspectie van Financiën. Binnen afzienbare tijd zal het worden voorgelegd aan de Vlaamse Regering.

De erkenning van de schrijftolken en de uitbreiding van de aanvraaggrond tot opleidingsuren – zoals de vraagsteller terecht stelt, kunnen sommige doven en slechthorenden enkel een beroepsopleiding volgen als ze assistentie krijgen van een doventolk –, vormden de twee struikelblokken in het ontwerp van besluit van mijn voorganger. Deze twee punten maken dus verder onderzoek noodzakelijk, alsook verder overleg met het departement Onderwijs en met de VDAB. Ik heb daarom inmiddels opdracht gegeven aan het Vlaams Fonds om met de betrokkenen voorbereidende afstemmingsgesprekken te voeren.

Ik beoog met deze afstemmingsgesprekken twee doelen. Wat de schrijftolken betreft, moeten dezelfde kwalificatievereisten gelden. In het onderwijs wilde men leerkrachten om- of bijscholen tot schrijftolken, via een interne bijkomende opleiding. Het Vlaams Fonds opteert voor een volledig leerplan via een erkende onderwijsinrichting – voor een graduaatsopleiding Tolk voor Doven –, in sociale promotie. Dit verschil in kwalificatievereisten moet dus worden uitgeklaard. Wat de uitbreiding van de aanvraaggrond tot opleidingsuren betreft, moeten we afspreken wie gaat betalen: de VDAB die de opleidingen organiseert, of het Vlaams Fonds.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Dat is goed nieuws. Ik hoop dat de Inspectie van Financiën instemt met het voorstel.

Wat de schrijftolken betreft, moet er wellicht een afstemming worden doorgevoerd. Ik hoop dat dit vlot verloopt, en dat de regeling al vanaf 1 september 2005 ingang kan vinden. Ik heb het dan over de opleiding. Hoe zal de erkenning echter gebeuren voor diegenen die al zijn opgeleid? Hoe zullen die mensen worden ingeschakeld? Het is mij ook niet duidelijk of u inzake de beroepsopleiding overleg wil plegen met minister Vandembroucke. Of hebt u andere initiatieven voor ogen?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Eerst moet een en ander worden uitgeklaard. Afhankelijk van de keuze voor Onderwijs of de VDAB en van de keuze voor het Vlaams Fonds of de VDAB zal de rest van het probleem van de schrijftolken wordt aangepakt. Van zodra die keuzes zijn gemaakt, zal ook het probleem van de al opgeleide mensen worden aangepakt. In elk geval is terzake een tweesporenbeleid uitgesloten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het grote aantal Belgen met een te hoog cholesterolgehalte

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Meulemeester tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het grote aantal Belgen met een te hoog cholesterolgehalte.

De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ik wil hier een probleem ter sprake brengen waar negen op tien Belgen mee kampen. Meer dan 85 percent van de Belgen tussen 40 en 65 jaar hebben een te hoog cholesterolgehalte in het bloed. Dat blijkt uit de berekeningen van professor De Backer van de Gentse universiteit. Te veel cholesterol verhoogt de kans op hart- en vaatziekten, die de belangrijkste doodsoorzaken in ons land zijn.

Mevrouw de minister, wat is uw mening over de groeiende verkoop van cholesterolverlagende

De Meulemeester

drankjes zoals Benecol en Danacol, producten die wel degelijk het cholesterolgehalte verlagen? Volgens professor De Backer kan een dagelijkse inname van deze producten de cholesterol met 10 tot 12 percent doen dalen. Een goedkoper product zoals olijfolie heeft dezelfde effecten.

Wat is het effect van die drankjes op lange termijn? Er wordt me immers verteld dat zulke drankjes, die via de darmwand in het lichaam worden opgenomen, aderverkalking in de hand kunnen werken. Welke preventiemaatregelen wilt u nemen om de cholesterol te bestrijden en om aderverkalking tegen te gaan? We moeten voorzichtig omspringen met nieuwe producten die met behulp van grote reclamecampagnes op de markt komen. Ze zijn misschien wel effectief, maar ze kunnen toch ook belangrijke nevenwerkingen hebben.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de stelling dat meer dan 85 percent van de Belgen te veel cholesterol heeft, moet worden genuanceerd. Een cholesterolgehalte van meer dan 195 milligram per deciliter bloed wordt als niet optimaal beschouwd. 85 percent van de volwassen Belgen zit boven deze grens, maar dat betekent nog niet dat 85 percent van de volwassen Belgen een sterk verhoogd risico lopen. Ter vergelijking: het Riziv hanteert de grens van 250 milligram per deciliter bloed voor de terugbetaling van lipidenverlagende geneesmiddelen.

Wat betreft Benecol en Danacol, moet ik vooreerst opmerken dat dit federale materie is, want het betreft de voedselveiligheid. De vernoemde producten bevatten plantaardige stanolen die de opname van cholesterol in het lichaam tegenwerken. Deze plantaardige stanolen kunnen met een toegediende dosis van 2 tot 3 gram per dag een daling van 10 tot 12 percent van het cholesterolgehalte in het bloed bewerkstelligen. Plantaardige stanolen komen niet voor in de gewone voeding.

Er is dan ook nog geen zicht op mogelijke langetermijneffecten van het gebruik van deze stoffen. Op dit ogenblik is er zeker geen evidentie dat plantaardige stanolen schadelijk zijn voor de gezondheid. Uit voorzorg en omdat een grotere dosis geen bijkomende voordelen biedt, is het wel aan te raden

de dagelijkse inname te beperken tot maximaal 3 gram per dag. Ter vergelijking: in een potje cholesterolverlagende yoghurt zit 1 gram. In cholesterolverlagende dieetmargarine zit 1 gram stanolen per 12 gram margarine.

Alhoewel deze producten dus zeker niet direct gezondheidsbedreigend zijn, moet er in de toekomst een toenemende aandacht zijn voor deze zogenaamde 'voedingsmiddelen met farmaceutische werking'. Dit is in de eerste plaats een opdracht van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en voor de eveneens federale diensten geneesmiddelenbewaking.

Voor de preventie van hart- en vaatziekten zijn er een aantal internationale richtlijnen. Er wordt gedrukt op een gezonde levensstijl, wat inhoudt niet te roken, voldoende te bewegen en gezond te eten. Er is ook de controle van risicofactoren, zoals overgewicht, cholesterol, bloeddruk en suikerziekte. Ten slotte wordt gewezen op de mogelijkheden van preventieve medicatie, via bijvoorbeeld aspirine, bij patiënten met hart- en vaatproblemen.

In het kader van de Gezondheidsdoelstellingen wordt een beleid ontwikkeld dat hier expliciet op ingaat.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Wel had ik nog graag geweten of er verplichte controles worden opgelegd via de huisarts om jaarlijks het cholesterolgehalte te meten. Is dit verplicht, of wordt daaraan gedacht?

Mevrouw Mieke Vogels: Dat zijn weer bijkomende regeltjes, mijnheer De Meulemeester!

De heer Marnic De Meulemeester: Het is ten bate van de gezondheid, dan mag het.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer De Meulemeester, als er een terugbetaling is van de lipidenverlagende geneesmiddelen, dan wel. We gebruiken dus geen regeltjes om de regeltjes. Als de staat een bijdrage levert, dan vragen we om dit te controleren.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de criteria lagen destijds op 250 milligram per deciliter bloed voor de terugbetaling van de cholesterolverlagende geneesmiddelen. Dit pad is sinds september of oktober van vorig jaar verlaten. Vroeger werd enkel het cholesterolgehalte van 250 milligram per deciliter bloed als norm gebruikt. Nu moet er een risicoprofiel worden bepaald.

Het klopt dat niet alleen cholesterol een risicofactor is voor de kans op hart- en vaatziekten. Daarnaast speelt ook de leeftijd, het geslacht, het al dan niet voorkomen van diabetes, het rookgedrag, genetica, enzovoort een rol. Die zaken moeten in een soort diagram worden geplaatst om het risicoprofiel van een patiënt te verkrijgen.

Algemeen wordt nu aangenomen dat de norm waar we nu naar moeten streven ergens ligt op 195. Dit alles moet wel worden ingepast in de andere risicofactoren.

Ik heb ook nog een bemerking over de producten zelf. Ik weet niet hoe ze zich aanprijzen. Als wordt gesteld dat ze het cholesterolgehalte verlagen, dan klopt dat waarschijnlijk. Indien er echter wordt geschreven dat ze de kans op hart- en vaatziekten verminderen, dan is dat een stap te ver. Dit kan de producent waarschijnlijk niet bewijzen, want daar zijn jarenlange studies voor nodig.

Ik herinner me dat destijds Contrexéville reclame maakte met de boodschap: 'Elimine la graisse superflue'. Dit klopte niet. De tekst werd dan aangepast in: 'Elimine le superflu'. Als de boodschap niet klopt, dan kan er gereageerd worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.40 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

